

[Kent Kirk]

udvikling, som er ved at bryde frem ikke mindst i Afrika, og som betyder, at den private sektor kommer til at få større spillerum efter de mange fejlslagne forsøg med kraftig statsstyring og socialisme i forskellige afskygninger. Denne nyorientering håber vi kan føre til mere konstruktive forhandlinger og gunstige resultater bl.a. gennem GATT-samarbejde.

Der er således mange og vigtige opgaver, Folketinget står over for i den kommende tid, opgaver, hvis løsning intet ansvarligt parti bør fraskrive sig retten til at få indflydelse på, og opgaver, som kun kan løses i samarbejde mellem realistisk indstillede partier. Den nødvendige økonomiske politik, som er afgørende for, med hvilken styrke vi kan løse alle de andre opgaver, kan kun føres af de partier, der erkender de politiske og økonomiske realiteter. Til disse partier hører Det Konservative Folkeparti.

Gert Petersen (SF):

Jeg vil først sige nogle ord om verden omkring os. Der sker meget spændende ting. Hvem havde forestillet sig, at de fem centralamerikanske lande og deres præsidenter i fællesskab ville udarbejde en fredsplan, der ikke alene afskediger det mægtige USA som formynder for regionen, men som oven i købet ser ud til at skulle få succes?

Vi er tilfredse med, at Danmark sammen med det øvrige Vesteuropa støtter Guatemalafredsplanen. Til gengæld finder vi det rystende, at præsident Reagan truer med ny massiv støtte til kontraerne, hvis ikke Nicaragua ændrer sin forfatning. Det svarer meget godt til det enorme økonomiske pres, som USA udøver på den lille Stillehavsø, Stillehavsstat Palau for at få dem til at opgive deres atomvåbenfri status. Jeg vil hermed opfordre den danske regering til at vende sig imod denne grove amerikanske pression.

Samtidig tiltrækker den principielle enighed mellem USA og Sovjetunionen om eliminering af alle atomraketter med rækkevidde fra 500 til 5.000 km – det er faktisk, hvis vi måler i raketter, over 10 pct. af de eksisterende raketter – sig den største opmærksomhed og med rette, for hermed er der lagt op til den første egentlige atomnedrustning, siden det hele begyndte i 1945. Følgerne heraf, både af det konkrete skridt og af den etablering af gensidig kontrol,

der hører med, vil blive meget vidtrækkende, og samtidig er der brudt med den primitive kanonrør-for-kanonrør-filosofi i nedrustningsdebatten, og det er generalsekretær Gorbatsjovs store fortjeneste, at det er sket. Sovjetunionen skal destruere fem til seks gange så mange atomsprængladninger som USA og har accepteret det. Det næste skridt bør omfatte en radikal reduktion af langdistanceraketterne og standsning af oprustning i rummet, altså SDI-projektet.

Det hele bør ledsages af en konventionel nedrustning. Under ingen omstændigheder vil vi acceptere det, der er foreslået fra nogle sider, nemlig at man ledsager atomnedrustning med konventionel oprustning.

På andre områder ser det desværre stadig sort ud. Pretoria fortsætter sin interne undertrykkelsespolitik i Sydafrika, annekursionspolitikken over for Nabolandene, især Angola. Vi må arbejde videre på at isolere det racistiske regime og nægte det alle tilførsler udefra.

I Afghanistan er der stadig krig, og vi opfordrer endnu en gang Sovjetunionen til at trække sine tropper ud af det hærgede land.

Også krigen mellem Iran og Irak fortsætter, og en farlig optrapning er sket i Persergolfen. Efter SFs mening bør det internationale samfund gøre sit yderste for at få bragt denne krig til afslutning, og vi finder det derfor rigtigt at underkaste de krigsførende parter en total våbenembargo.

Jeg vil herefter vende mig til situationen herhjemme efter folketingsvalget den 8. september 1987. Sjældent har virkeligheden sejret så overbevisende over illusionsmageriet som ved dette valg. Man havde fra regeringspartiernes side bagatelliseret arbejdsløsheden ved at tale om nye job, der var skabt. Man trak på skulderen ad udlandsgælden og sagde, at omsvinget var lige i sigte. Man pralede med ligevægt på statsfinanserne og gik stille med, at der faktisk mangler dækning for en halv snes milliarder kroner på finansloven for 1988. Man gjorde alt for at bilde dem, der ikke direkte var ramt af de sociale nedskæringer, ind, at disse nedskæringer ikke var værd at tale om, og at det aldrig havde været så dejligt at være dansker, selv om man levede på skyggesiden som nu under den nye regering. Jo, det gik ufatteligt godt.